

TEOLLISUUSLAMAANNUS

TÄSSÄ maailmassa on tavattoman paljon tietoa ja viisaita miehiä, jotka osaavat tätä tietoaan erinomaisella taidolla käyttää kaikissa esilletulevissa asioissa. Kaikki pulmat, jokainen probleemi saa pikaisen ja asianmukaisen ratkaisun, kun ne esitetään näiden viisaiden miesten ratkaistavaksi.

Löytyy kuitenkin yksi pulma jonka edessä he joutuvat seisomaan kysymysmerkinä, jota he eivät voi ymmärtää itse eivätkä selvittää sitä toisille. Se pulma on tämä:

Miksi nykyään on niin paljon työlläisiä työttömänä, mitä on tapahtunut hyvinvoinnille, miten kauan tämä lamaannus kestää?

Siinä on se kompastuskivi jonka yli eikä ympäri pääse ne, jotka kaikki muut pulmat voivat selvittää.

Tätä pulmaa pohditaan kaikissa kansankeroksissa, niin hyvin miljoonamiehet kuin työttömät työlläisetkin joiden rääsyiset ja nälkäiset lapset kuiluvat ravinnon puutteessa ja tautien kalvaessa joutuvat ennenaikaiseen haudantaan.

Mutta pulma ei vaan selviä.

Niin pitkälle ovat jo neroimmat sentään päässeet että työttömyys, teollisuuslamaannus, selostetaan johtuvan siitä kun ihmiset ovat "lakanneet ostamasta."

Mutta se, miksi ihmiset ovat lakanneet ostamasta, pysyy edelleenkin arvoituksena. He tietävät sanoa mitä on tapahtunut mutta ei sitä miksi niin on tapahtunut.

Tuotteilla ei ole kysyntää; kysyntää ei ole siksi koska ihmiset eivät halua ostaa — mutta miksi?

Onko ihmisillä jo tarpeeksi kaikkea mitä he tarvitsevatkin?

Eipä suinkaan.

Amerikassa on 7,000,000 perhettä joilla ei ole automobiiliä ja 20,000,000 joilla ei ole radioa. Enemmän kuin 4,000,000 perhettä elää rikkaan tasavaltamme kaupungeissa joilla ei ole pesuhuonetta ja yli 3,000,000 perheen keittiöön ei tule vesijohtoa.

Amerikan kaupungeissa asuu 13,000,000 perhettä joilla ei ole puhelinta ja 4,000,000 perheen kodissa ei ole sähkövaloja. Noin 5,000,000 perhettä, edustaen 25,000,000 ihmistä eli yksi viides-osa asukasluvusta, elää olosuhteissa jotka ovat alapnolella sallittujen terveys-suhteiden. He tarvitsevat paremman asunnon, paremman vaatetuksen, paremman kaluston huoneisiinsa ja enemmän ja kunnollista syötävää.

Nämä miljoonat työlläiset, jotka eivät ole päässeet osallisiksi Amerikan kuuluisaksi tulleesta hyvinvoinnista, olisivat halukkaita osta-

maan miljoonien, satojen miljoonien dollarien edestä tuotteita vuosittain, mutta heillä ei ole millä ostaa.

Amerikassa ei ole ylituotantoa mutta on alikulutusta. Samoin on asianlaita toisissakin maissa.

Mutta miksi työläisillä ei ole rahaa että voisivat ostaa tarvitsemiaan tuotteita?

Aivan yhtä hyvällä syyllä voisi kysyä: Miksi kapitalisteilla on rahaa enempi kuin tuotteiden ostamiseen tarvitsevat?

Nämä molemmat johtuvat samasta syystä — työvoiman riistämisestä.

Porvarillisetkin taloustieteilijät laskelmien perusteella tunnustavat, että työläinen saa ainoastaan yhden viidennen osan työnsä tuloksesta. Työväen omat taloustieteen tutkijat väittävät että työläinen saa ainoastaan kahdeksannen osan siitä mitä hän tuottaa.

Tämän seikan huomioonottaminen ehkä helpottaisi tämän vaikean pulman ratkaisussa.

Kuinka voisikaan olla mahdollista että työläiset voisivat ostaa kaikki valmistamansa tuotteet, kun he saavat ainoastaan pienen osan palkkana siitä mitä he tuottavat.

Ihmeitäkin voi kyllä joskus tapahtua, mutta niin suurta ihmettä ei sentään koskaan voi tapahtua, että työläiset voisivat ostaa enemmän kuin sillä rahalla minkä he palkkana saavat — jos ostavatkin niin eivät he ainakaan voi sitä maksaa.

Jos työläinen saisi viisi viidettä-osaa työnsä luomasta arvosta, sensijaan että hän nyt saa ainoastaan yhden viidennen osan, niin olisi aivan luonnollista että hän silloin voisi ostaa neljä kertaa enemmän kuin nykyään. Silloin työläiset voisivat kuluttaa neljä kertaa enemmän tuotteita ja ylituotanto olisi silloin tuntematon.

Tuotantotekniikan kehitys on Amerikassa mennyt eteenpäin niin nopeasti että yhteiskunnallinen kehitys ei ole kyennyt sen tuottamia pulmia selvittämään. Bureau of Labor Statistics selostaa, että vv. 1919 ja 1928 välisenä aikana tehdastuotteiden tuotanto lisääntyi 32 prosentilla, mutta työläisille maksettavain palkkain yhteinen summa ei kolonnut kuin 3 prosentilla ja työläisten lukumäärä väheni 11 prosentilla.

Jokaisen, joka haluaa teollisuuden lamaantumispulmaa selvitettyä, olisi huolellisesti tutkittava edellä esitettyjä numeroita.

Puhutaan että ihmiset ovat lakanneet ostamasta, että kulutus on vähentynyt, että on työttömyyttä, että ihmisillä ei ole rahaa. Sanotaan että näin on, mutta ei käsitetä tai ei olla käsittävinään MIKSI näin on.

Jälkeen v. 1919 on työläisen tuotantoteho kohonnut 53 prosenttia.

Tämäkin tiedetään, mutta ei olla käsittävinään miksi on työttömyyttä ja miten sen voisi poistaa.

Teollisuuspulmaa ratkaisemassa.

Voisiko mitenkään muuten olla? Jokaisen luulisi käsittävän että työttömyys on välttämätön seuraus tästä kehityksestä ellei työpäivää lyhennetä — ja jokaisen luulisi käsittävän senkin että työpäivän lyhentämisellä ja työläiselle suuremman osan myöntäminen ratkaisisi koko tämän pulmalliseksi käyneen työttömyyskysymyksen ja teollisuuslamaannuksen.

Mutta kaikki eivät uskalla ajatella niin pitkälle — varsinkaan kapitalistista järjestelmää tukevat taloustieteilijät. Paljon helpompaa ja vaarattomampaa on selostaa tilanne käsittämättömäksi, kaikille salaperäiseksi jota ei muka kukaan voi ymmärtää.

Ostaminen on vähentynyt, mutta siinä ei ole mitään salaperäisyyttä eikä käsittämätöntä. Se on vähentynyt ja edelleenkin vähenee siksi kun ostokykyisyys vähenee. Ostokykyä ei työläisillä ole siksi koska heille maksetaan niin vähän. He kyllä tekevät parhaansa tilanteen parantamiseksi — he ostavat kaikella rahallaan!

Kapitalisteilla on rahaa, mutta he eivät voi kaikkea kuluttaa — vaikka hekin kyllä tekevät tässä suhteessa parhaansa, se kylläkin täytynee tunnustaa.

Työväenluokka voisi järjestäytymisensä kautta ratkaista tämän aikamme suurimman mutta samalla kaikkein yksinkertaisimman pulman. Tarvitsee vaan syöstä työnriistäjät valasta ja ottaa kaikki työnsä tulokset — ja kuluttaa paljon ja kaikkea mitä tarvitseekin.

Miksi kiusataankin porvarillisia taloustieteilijöitä ja kaikkia muitakin tieteilijöitä tämän pulman ratkaisemisessa? Miksi harmaannutetaan heidän hiuksensa kun me voimme koko tämän pulman ratkaista omilla keinoillamme?

Vapauttakaamme nämä kunnia-arvoiset tieteilijät, viisaat ja kirjanoppineet, tehtävistään ja myöskin yhteiskunnallisista asemistaan, järjestäytymisemme kautta.

Heidän tietonsa ja viisautensa on nyt punnittu ja köykäiseksi löydetty. Antakaamme heille ikuinen lepo — vapauttakaamme heidät tästä vaikeasta tehtävästään.

Järjestykäämme ja ottakaamme viisi viidesosaa työmme tuloksista!

Se on meidän velvollisuutemme itscämme ja tulevaisuutta kohtaan.

=: VALOA! =:

Kuvaus Elämästä.

Kirj. Serena.

OLI ihana sunnuntainen ilta. Koivut ja kuuset nyökäyttelivät ystävällisesti lempeälle tuulelle ja linnut lauloivat suloisia iltavirsiään. Koloiset näköalat tuntuivat entistä rakkaammalta vanhalle parille, joka istui punaisen tupansa portailla. Vanha isäntä hiljakseen poltteli kessupippuaan ja emäntä istui parsimassa hirmuista paljoutta rikkiäisiä sukkaa. Rauhaa ja tyytyväisyyttä tulkitsi kaikki; koira, joka uskollisesti, yksi silmä auki, makasi vaarin vieressä; pieni kukkapenkki, joka väsyneesti sulki lehtiänsä, ja vanhan äidin tuskin kuuluva hyräily.

Yhtäkkiä ilmestyi polulle nopsasti juoksevat paljaat jalat. Ääni kuului kaukaa raikkaasti, "äiti, isä!" Äänen kantaja ilmestyi pian kokopaisuudessaan näkyviin. Hän oli norjavarsinen, kuusitoista-vuotias nuorukainen, täynnänsä vilkkeitä liikkeitä ja hehkuvaa elämäniloa. Hänen siniset silmänsä säihkyivät pellavaisen tuuhean tukan alta kun hän riemuisasti etäältä huudahti rauhallisiin ajatuksiinsa vaipuneille vanhuksille: "minäkin menen Amerikkaan. Toisentuvan. Niillo sai veljeltänsä piletin ja minun täytyy päästä hänen mukaansa!"

Äiti säpsähti ja huudahti, Viljo! Sinäkin? Viljon kävely hiljentyi ja hiukan säällä kuului äänessä vastatessaan: "Niin, äiti — mutta minä tulen pian takaisin; tahdon vain nähdä vähän maailmaa," lopetti hän kuin anteeksi pyytäen.

Isän pää oli painunut, ja katkenneesti hän nyt lausui: "Viljo, poikani, muistatko kun veljesi sai kuparimyrkytyksen ja jäi sinne vieraan maan multiin?"

Sinisten silmien kirkas välke hiukan himmentyi, mutta hetken kuluttua hän kuitenkin puolustautui: "Sehän oli vain onnettomuus että kuparilangat tunkeutuivat hänen sormeensa. Ja eihän te enää minua tarvitse, kun tässä on sisko ja hänen Heikkinsä."

Nuorukaisen tahto täytyi, mutta ei se junan puhallus sentään kuulunutkaan niin mukavalta kuin ensin luultiin. Matka lapsuustoverin kanssa Amerikan "kultalaan" sujui ilman enempiä vastusta kuin tavallisesti kieltä taitamattomilla matkustajilla on. Nuori raaka voima takasi kovan työn. Lyhyen ajan perästä pojat ihmekseen huomasivat, että ei edes Amerikassakaan kaikki kävele ruusujen ja kukkasten päällä. Monasti